

PURTĂTORI DE POVERI

„Când a auzit Sanbalat că zidim iarăși zidul, s-a mâniat și s-a supărat foarte tare. Și-a bătut joc de iudei, și a zis înaintea fraților săi și înaintea ostașilor Samariei: «La ce lucrează acești iudei neputincioși? Oare vor fi lăsați să lucreze? Oare vor jertfi? Oare vor isprăvi? Oare vor da ei viață unor pietre înmormântate sub mormane de praf și arse de foc?» Tobia, amonitul, era lângă el, și a zis: «Să zidească numai! Dacă se va sui o vulpe le va dărâma zidul lor de piatră». – «Ascultă, Dumnezeul nostru, cum suntem batjocoriți! Fă să cadă ocările lor asupra capului lor, și dă-i pradă pe un pământ unde să fie robi. Nu le ierta fărădelegea, și păcatul lor să nu fie șters dinaintea Ta; căci au necăjit pe cei ce zidesc». Am zidit zidul, care a fost isprăvit pretutindeni până la jumătate din înălțimea lui. Și poporul lucra cu inimă. Dar Sanbalat, Tobia, arabii, amoniții și asdodiții, s-au supărat foarte tare când au auzit că dregerea zidurilor înainta și că spărturile începeau să se astupe. S-au unit toți împreună ca să vină împotriva Ierusalimului, și să-i facă stricăciuni. Ne-am rugat Dumnezeului nostru, și am pus o strajă zi și noapte ca să ne apere împotriva locuitorilor lor. Însă Iuda zicea: «Puterile celor ce duc poverile slăbesc, și dărâmăturile sunt multe, nu vom putea să zidim zidul»“.

Când credincioșii își unesc forțele pentru o lucrare bună și se învoiesc să contribuie, într-un climat de armonie și înțelegere frățească, la înaintarea Împărăției lui Dumnezeu, firește că Diavolul are de ce să se mânie. Pentru că întotdeauna scopul lui este să-i dezbină pe oameni, să împiedice orice progres duhovnicesc, descurajându-i pe credincioși sau împingându-i să se îndoiască dacă nu chiar să disprețuiască anumite învățături ale Evangheliei, să paralizeze forțele celor devotați Domnului, să batjocorească promisiunile divine, sau să stânjenească înaintarea urmașilor lui Cristos punându-le în cale tot felul de obstacole. Dar, în ciuda tuturor acestor împotriviri, Domnul le dă puterea necesară copiilor Lui, ajutându-i să ducă la bun sfârșit ceea ce au început. Adeseori se întâmplă ca „orice rău să fie spre bine“, deoarece Dumnezeu veghează la desfășurarea planurilor Sale, ceea ce l-a făcut pe apostolul Pavel să le scrie romanilor: „*Unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult!*“ (Rom. 5.20). Lumina Evangheliei pătrunde în inimile noastre cu razele sale puternice, făcând din noi niște copii ai luminii și înlăturând din viața noastră întunericul păcatului.

Așa se realiza și restaurarea zidurilor Ierusalimului, chiar sub ochii dușmanilor jurați, fiindcă „*poporul lucra cu inimă*“ (Nem. 4.6), cu râvnă și devotament, cu spirit de sacrificiu și dându-și toate silințele, având încredere că mâna cea bună a lui Dumnezeu va duce la îndeplinire opera începută. Așa lucrau cu toții laolaltă – fără să țină seama de diferențele de ordin profesional sau social dintre unii și alții – giuvaergii, negustori, spițeri, preoți, tineri, femei, oameni mari și mici, într-un spirit de solidaritate deplină, la realizarea unui proiect de care depindea însuși viitorul lor. La fel suntem îndemnați azi și noi, urmașii Domnului, să stăruim pentru zidirea Ierusalimului duhovnicesc, dovedind prin trăirea noastră că suntem pe deplin convinși de credința pe care o mărturisim și de slujba care ne-a fost încredințată de Domnul nostru Isus Cristos.

Dar oare ce întorsătură iau împrejurările pentru fiecare lucrător în parte? Cum ar trebui să procedeze fiecare creștin care luptă pentru cauza lui Cristos și lucrează la mântuirea semenilor lui, în situațiile sale specifice, în viața practică, acolo unde își desfășoară el activitatea zilnică, potrivit talentelor și profesiei sale? Pentru Neemia contează foarte mult practica vieții care se împletește cu credința. De aceea, el le arată planul construcției și dă câte o îndrumare fiecăruia. Este vorba despre o prestare de servicii primordiale, unde fiecare trebuie să se angajeze ca purtător de poveri pentru căratul dărâmaturilor.

Zidurile Ierusalimului se aflau deci într-o stare precară și jalnică. Pretutindeni crăpături, găuri, spărturi. Zidurile se ruinau din ce în mai mult, peste tot se îngrămădea molozul. Dar pentru o zidire solidă, care să reziste, evident că trebuie înlăturate dărâmaturile de la temelie. Nu se poate construi ceva solid pe moloz. De aceea lucrătorii lui Neemia sunt îndrumați mai întâi să înlăture dărâmaturile.

Dar ce să vezi? Tocmai în timpul acestor operații, iată că apare adevărata stare în care se afla zidul. Erau atâtea dărâmături, că nu se mai termina căratul molozului. La un moment dat vine o delegație să se plângă lui Neemia, spunând: (v. 10) „*Puterile celor ce duc poverile slăbesc, și dărâmaturile sunt multe; nu vom putea să zidim zidul*“. Li s-au istovit puterile cărând la nesfârșit molozul!

Prin această lucrare, ni se arată acțiunea indispensabilă care trebuie îndeplinită de la început de către slujitorii Împărăției lui Dumnezeu, lucrare care este cea mai grea și ingrătă, dar se așteaptă de la fiecare creștin să care dărâmaturile, să poarte poverile. În Împărăția lui Dumnezeu nu se îngăduie cu nici un chip să se zidească pe moloz.

Ce putem noi înțelege prin dărâmături? Firește, unii se pot gândi la dușmănia și nedreptatea pe care o întâmpinăm în diverse împrejurări din viață, sau la dărâmaturile și molozul faptelor nechibzuite și josnice, care ne împiedică

în împlinirea idealurilor creștinești. Se spune că, mai întâi, ar trebui îmbunătățită și aranjată starea economică și socială, crearea altor condiții de trai, înlăturându-se tot molozul nedreptății sociale, ca să se poată pune bazele Împărăției lui Dumnezeu, cu pace și dreptate între oameni.

Însă, dacă suntem animați de o gândire creștină, atunci trebuie să pătrundem ceva mai profund, în problemele societății omenești, să coborâm până la rădăcina tuturor problemelor - până la păcatul care încătușează ființa omească. Scriptura spune că: „*Păcatul este rușinea* (într-o altă versiune, *căderea*) *popoarelor*“ (Prov. 14.34).

Însă, omul încearcă să ascundă această problemă fundamentală și să tacă în fața ei, fără să-și dea seama că aici este cauza principală a tuturor nevoilor sale spirituale. La ce folosesc sfaturile pentru zidire și planul pentru repararea orașului, dacă nu se descoperă și nu se înlătură pericolul fundamental? Zidurile dreptății și adevărului se pot clădi numai după ce a fost mai întâi înlăturat până la temelie molozul păcatului. Și când vorbim despre dărâmurile păcatului, nu ne referim numai la pornirile josnice ale celor lipșiți de cuget dumnezeiesc, ci ne gândim mai cu seamă la înclinațiile păcătoase care își fac apariția printre cei credincioși. Da, piedica cea mai mare pentru construirea Împărăției lui Dumnezeu în lume este tocmai marea nevoie din interiorul Ierusalimului și slăbiciunea care se manifestă prin descurajare în rândul constructorilor.

Să ne întrebăm dar: cine zidește Ierusalimul? Cine construiește Împărăția lui Dumnezeu în lumea aceasta? Cine zidește Biserica lui Cristos pe pământ? Biblia ne spune că arhitectul Bisericii este Isus Cristos, Care lucrează prin puterea Duhului Sfânt. Deci, avem un Arhitect care ne angajează ca lucrători împreună cu El, întrebându-ne ca purtători de poveri, ca salahori, ca unelte ale Sale, așa după cum are nevoie. Și în măsura în care Duhul Sfânt lucrează în noi, slujba noastră se va dovedi rodnică, utilă și eficientă

pentru înaintarea Împărăției Lui. Duhul Sfânt este astăzi forța motrice care ne inspiră și ne înflăcărează pentru orice acțiune bună, și nu îngăduie să ne clădim viața pe dărâmături - nu îngăduie contactul cu răul. Orice păcat, fie cât de neînsemnat în ochii noștri, orice neascultare, îndoială, mândrie sau egoism în slujirea creștină, îl întristează pe Duhul Sfânt, împiedică progresul în Împărăția lui Dumnezeu și dăunează planului de zidire a Ierusalimului duhovnicesc.

Și dacă vrem să pătrundem în miezul problemei, atunci curiozitatea ne împinge să ne întrebăm: De ce în toată istoria creștinismului, în lucrarea Bisericii lui Cristos, în activitățile misionare, se înregistrează pe lângă binecuvântări și atâtea falimente? De ce nu s-a acordat mai multă atenție și n-a fost tratată cu toată seriozitatea această lucrare importantă, indispensabilă, de vreme ce s-a depus atâta efort și s-au făcut atâtea sacrificii în lucrarea de propovăduire a Evangheliei?

Sf. Scriptură ne amintește mereu eforturile stăruitoare depuse pentru zidirea Bisericii Domnului Isus Cristos, tocmai în acest domeniu important al înlăturării dărâmurilor. „*Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!*“ (Ioan 1.29). „*El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui... El era străpunș pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți*“ (Is. 53.4-5). „*...ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El*“ (2 Cor. 5.21).

Dar trebuie să recunoaștem că, de atâtea ori, am neglijat acest fapt minunat, dumnezeiesc, și nu am avut curajul să-L purtăm pe Cristos în mărturisirea noastră față de lume! De aceea, se cuvine să fim pătrunși în inimile și cugetele noastre de mărețul eveniment al venirii Mântuitorului în lume pentru a Se jertfi pe lemnul crucii pentru înlăturarea

molozului păcatului și a face posibilă construcția Ierusalimului duhovnicesc. Izbăvirea și salvarea noastră se datorează tocmai faptului că Mielul lui Dumnezeu a purtat acolo, pe crucea Calvarului, poverile cele mai grele ale omenirii răzvrătite, împlinindu-și astfel opera Sa mântuitoare și lucrarea de Mare Preot, pentru întemeierea Bisericii Sale pe pământ.

Vorbind despre molozul din interiorul nostru sau dintre noi, care împiedică zidirea Împărăției lui Dumnezeu și tinde să slăbească forța mărturiei noastre creștine, să nu ne gândim numai la apucăturile brutale, care sar în ochi. Nu numai molozul, dar la fel de stânjenitor este și praful mărunț care se depune pretutindeni. Când vorbim despre „praful spiritual“, ne referim la ceea ce apare sub forma „apucăturilor imperceptibile“ ale oamenilor evlavioși; de aceea se trece adesea peste ele. Dar pentru ca tencuiala să se prindă bine de pietrele din zid, trebuia curățat praful de pe suprafața pietrelor.

Într-un alt studiu biblic, am comentat cunoscutul text din Cântarea Cântărilor 2.15: „*Prindeți-ne vulpile, vulpile cele mici, care strică viile*“. Acest pasaj se referă tocmai la păcatele „mici“ ale oamenilor evlavioși, păcate care pot deveni o obișnuință, pătrunzând până în „locul preasfânt“ al slujirii creștine și producând pagube grave. În comentariul respectiv, aceste vulpi au fost numite: intoleranță, jignire, bârfă, nestatornicie, viclenie, nepăsare, măgulire, neglijență, falsitate, încăpățănare, indiferență, susceptibilitate, îngâmfare, laudă de sine, descurajare, înșelătorie, minciună, orgoliu, dezmăț, suduială, prefăcătorie, și alte lucruri asemănătoare cu acestea. Da, toate aceste vulpi caută să strice cu șiretenie lucrarea creștină, și multe din ele sunt tolerate printre Bisericile creștine, fiind tot așa de dăunătoare ca pulberea pe care o lăsăm printre pietrele de construcție și care dăunează solidității întregii construcții.

Au trecut mulți ani de când la vestita catedrală din Strasbourg, în nord-estul Franței, s-a ivit o crăpătură la pilastrul principal, care susține turnul uriaș. Cu timpul,

crăpătura aceasta de-a lungul zidului se lărgea tot mai mult. Păzitorul catedralei și-a dat seama că această fisură trebuie să aibă cauze mai profunde care nu se văd și care pot dăuna întregii clădiri, pentru că dacă pilastrul se cufunda în pământ, turnul cu greutatea lui de 75 de tone se putea prăbuși, deci întreaga construcție era în pericol. Așa că s-au efectuat cercetări serioase, până la temelie, unde s-au descoperit următoarele: când a început construcția, în sec. XII, nu s-a așezat pilastrul din față pe o stâncă solidă, ci pe rămășițele unui vechi castel roman, care încorporase și niște butuci de lemn. Când, după câteva sute de ani, a fost deviat cursul Rinului, subsolul orașului s-a uscat și butucii de lemn de sub castelul roman au început să putrezească. Aceasta a pricinuit o scufundare lentă, punând în pericol minunata clădire gotică.

De ce am povestit toate acestea? Dacă ne gândim serios la zidirea vieții noastre creștine, ne aducem aminte cât de frumoasă părea ea la început. Dar la un moment dat, anumite fisuri au făcut loc unor prăbușiri rușinoase, fiindcă la începutul pocăinței noastre nu s-a curățat bine la temelie pentru a se da la o parte tot „praful“. S-a trecut prea lesne cu vederea peste unele slăbiciuni și greșeli, peste patimi și apucături viclene. Apoi a început construcția promițătoare. Privită dinafară, viața noastră părea plină de râvnă pentru zidirea Bisericii Domnului – intonam cântări minunate, eram gata să facem vizite pe la bolnavi și bătrâni, manifestam dăruire și zel pentru educația copiilor și pentru traiul armonios din familie. Dar, la un moment dat, toată clădirea s-a prăbușit, fiindcă ea fusese bazată pe niște vechi obiceiuri păgâne, și nu pe temelia solidă și curată, neclintită de veacuri, care este Domnul Isus Cristos.

Dacă dorim să fim destoinici pentru zidirea Ierusalimului, dacă dorim să depunem mărturie despre Mântuitorul nostru Isus Cristos în mijlocul oamenilor, acolo unde trăim, în familie, la locul de muncă – atunci nu trebuie să

începem cu repararea zidului care se ridică doar aparent, de ochii lumii, cu vorbire și acțiune exterioară plină de ifose, ci să construim în interiorul nostru, să înlăturăm cu energie toate apucăturile aparent ne semnificative, și nu numai pe cele brutale. Remușcările care ne chinuie în taină și ne tulbură somnul nu pot fi înlăturate doar prin rostirea unor simple rugăciuni în ascuns. Molozul unui trecut nenorocit nu poate fi acoperit printr-o vorbire pioasă înaintea oamenilor. Aici fapta și traiul trebuie să dovedească mai mult decât vorba.

Dacă nu avem simțul realității, ne putem înșela amar. De aceea, exemplul oferit de Neemia ne ajută să înțelegem cum s-a procedat la reconstrucția zidurilor Ierusalimului: mai întâi curățindu-se temeinic terenul prin îndepărtarea dărâmăturilor. Dar unde să le căram, ca să scăpăm într-adevăr de ele? Biblia ne arată că orice creștin trebuie să-și descarce poverile proprii la picioarele Domnului, însă, nu numai cu gândul că El ne-a luat toate sarcinile noastre asupra Lui, ci cu încredere deplină în puterea Sa izbăvitoare și eliberatoare. Să credem, din toată inima și cu toată puterea, că El ne iartă, ne curăță și ne izbăvește de orice legătură și dă la o parte orice piedică.

Îndeplinind acest act mareț de credință și convingere, noi începem o lucrare eficientă, în slujba Domnului, în măreața operă de zidire a Ierusalimului duhovnicesc, iar efectul binefăcător al slujirii noastre se răsfrânge asupra celor din jur. Cum se realizează aceasta? Mult mai importantă decât lucrarea Domnului *prin* noi este lucrarea Sa *în* noi. De aceea, să-L lăsăm pe Cristos să Se ocupe serios de inima noastră, de caracterul nostru, de omul nostru lăuntric, de sfîntirea și curățirea ființei noastre interioare. Numai în măsura în care Domnul Isus Cristos lucrează la sfîntirea noastră prin Duhul Sfânt, astfel că noi ajungem să trăim o viață supusă Lui, ca oameni mântuiți, eliberați și curățiți, poate să izvorască din noi puterea de a depune mărturie pentru Domnul nostru. De aceea, sfîntirea nu este doar o problemă personală, ceva care folosește numai sufletului

nostru, ci ea ne împinge la o lucrare foarte importantă în slujba Domnului și pentru propășirea Împărăției Lui. Curățirea molozului vechi din viața credinciosului face loc puterii sfîntitoare a lui Cristos, pentru ca astfel să slujească și celor din jur, să fie folositor întregii Biserici, servind tuturor ca un sprijin solid, prin acțiunea Duhului Sfânt, și ca un reflector al luminii lui Cristos, care să pătrundă în inimile tuturor.

Însă, cu această primă și nespus de importantă lucrare, nu s-a terminat construcția Ierusalimului. Odată ce noi am cărat toate dărâmăturile vieții noastre la crucea lui Cristos și am aflat iertare și mântuire în sângele Mielului divin, ne aflăm abia la începutul drumului. Am ajuns îndreptățiți, dar acum suntem făcuți conștienți de datoria și responsabilitatea de a-i ajuta și pe cei din jur să-și poarte poverile. Această slujbă care cere un devotament deosebit este cea mai importantă și, totodată, cea mai grea. Cristos îl cheamă pe fiecare credincios în parte la această slujbă, și constatăm adesea că mulți nu înțeleg să o îndeplinească într-un mod corespunzător, așa cum ne îndeamnă apostolul Pavel: „*Purtați-vă sarcinile unii altora, și veți împlini astfel legea lui Cristos*“ (Gal. 6.2). Este regretabil, dar nu prea ne facem datoria în această privință. Și aceasta nu pentru că nu ne dăm seama de molozul din viața semenilor noștri. Dimpotrivă, aici dovedim un spirit de observație foarte pronunțat, descoperind slăbiciunile aproapei noastre mai ușor și mai rapid decât pe ale noastre. Și ce facem, de obicei, noi, cei ce ne pretindem urmașii lui Cristos, care am primit din partea Domnului atâtea binecuvântări? Ei bine, noi luăm poverile semenilor noștri, dar nu le ducem acolo unde am descărcat slăbiciunile noastre, ci le răspândim în jur, le divulgăm și le judecăm după bunul nostru plac. Astfel, prin această purtare josnică, aducem mai multă pagubă decât folos construcției la care suntem chemați. Firea omenească nu poartă în mod cuviincios poverile altora, ci cu vâlvă, pentru a arunca praf în ochii oamenilor.

Haideți să urmăm pilda pe care ne-a dat-o marele nostru Domn și Mântuitor, Care S-a purtat cu toată sfințenia față de nelegiurea noastră, când a umblat pe acest pământ. Cristos nu a dus slăbiciunile noastre, de ochii lumii, ci le-a purtat până sus pe dealul Golgotei, ca să ne izbăvească de ele și să ne aducă pacea cu Dumnezeu. Cea mai mare nevoie pe care o simte omenirea în general și Bisericele noastre în special este aceea a unor purtători de poveri sfințiți, care să ducă sarcinile altora cu un suflet devotat, ca Neemia, sau ca Daniel, sau ca apostolul Pavel; ca să nu mai vorbim despre felul în care a purtat Mântuitorul poverile noastre - El nu-l judeca niciodată pe cel ce se căia și se pocăia de păcatele sale și plângea pentru locuitorii Ierusalimului care nu cunoscuseră vremea cercetării lor.

Avem nevoie de suflete smerite, care să ducă poverile fraților slabi, în tăcere și în rugăciune, și să le ducă acolo unde se poate descărca orice povară: la piciorul crucii Mântuitorului. Purtând poverile altora cu lacrimi de compătimire, cu rugăciuni de mijlocire stăruitoare, într-o atitudine de devotament demnă de Cristos, Domnul, îndeplinim o slujbă cât se poate de rodnică pentru slava Lui, aducându-ne contribuția la construirea Ierusalimului duhovnicesc. Este lucrarea la care am fost chemați cu toții, chiar și cei mai tineri dintre noi.

Desigur că în purtatul acestor poveri survin și momente grele, așa cum s-au plâns delegații care au venit la Neemia: **„Puterile celor ce duc poverile slăbesc, și dărâmurile sunt multe; nu vom putea să zidim zidul”** (Nem. 4.10). Într-adevăr, nimic nu poate epuiza mai rapid forțele lăuntrice și nu poate apăsa mai greu asupra sufletului lucrătorilor, decât căratul acestor poveri. Oare ne dăm noi seama de suferința care l-a stors picături de sânge Domnului Isus Cristos, atunci când a purtat povara nelegiurilor omenirii? La El să ne gândim în permanență, pentru a fi în stare să purtăm cum se cuvine poverile altora.

Să ne bizuim pe promisiunea Domnului Isus, Care a zis: **„Iată că Eu sunt cu voi, în toate zilele, până la sfârșitul veacului”**. Să ne descărcăm mereu poverile, prin rugăciune, la picioarele Sale, fiindcă El ne îndeamnă: **„Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă”**.

Cei întăriți de Domnul sunt în stare să devină niște purtători de poveri puternici și neclintiți ai Împărăției Sale. Noi avem nevoie zilnic de forțe noi, de puterea divină, supraomenească, de acea forță care L-a făcut pe Domnul Isus să poarte toate slăbiciunile noastre, și care este puterea inimii Sale iubitoare. Dragostea L-a făcut să Se nască într-un staul și să pătimească pe o cruce: Crăciunul și Paștele ne vorbesc clar despre dragostea Mântuitorului, iar mărturia pe care o dăm despre iubirea Lui trebuie să se împletească cu trăirea noastră în El.

Astfel, descărcându-ne poverile grele înaintea Lui, să stăruim cu adâncă smerenie și credință deplină, în lucrarea măreață la care am fost chemați, în puterea dragostei dumnezeiești, după cum afirmă Scriptura: **„Dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, Care ne-a fost dat”** (Rom. 5.5).

Această dragoste a lui Cristos ne împuternicește și ne face capabili de a-l iubi pe aproapele nostru, aducând prin rugăciuni de mijlocire toate deșertăciunile lumii la piciorul crucii Mântuitorului. Lăsându-ne tot mai mult umpluți de dragostea pentru sufletele nemântuite, ne vom da seama că aceasta este o forță invincibilă care ne va face să nu ne prăbușim cărând cele mai grele poveri, ci, dimpotrivă ne vom oțeli, devenind lăuntric mai tari. Desigur, a lucra cu devotament la ridicarea zidurilor Ierusalimului nu este nicidecum o treabă ușoară, dar această slujbă atrage după sine mari binecuvântări din partea lui Dumnezeu.

Domnul să ne ajute să lucrăm zi de zi cu forțe noi pentru a câștiga izbânda!

ASTUPAREA SPĂRTURILOR

„Dar Sanbalat, Tobia, arabii, amoniții și asdodiții, s-au supărat foarte tare când au auzit că dregerea zidurilor înainta și că spărturile începeau să se astupe. S-au unit toți împreună ca să vină împotriva Ierusalimului, și să-i facă stricăciuni. Ne-am rugat Dumnezeului nostru, și am pus o strajă zi și noapte ca să ne apere împotriva loviturilor lor.“

Lumea creștină a fost mereu silită să depună o muncă intensă și lucrarea Domnului a fost întotdeauna însoțită de luptă. Viața creștină este pe de o parte slujirea eficientă a semenilor noștri - polarizează eforturile pentru o trăire rodnică în folosul comunității -, iar, pe de altă parte, este o luptă necurmată, punându-se accentul pe pregătirea credinciosului, pentru a ține piept atacurilor Celui Rău și tuturor ispitelor și greutăților care vin asupra noastră. Istoria lumii este deseori marcată de așteptări zadarnice, de speranțe deșarte, de lupte istovitoare și trudă inutilă. Pe când despre creștinii adevărați, care fac istoria Bisericii lui Cristos, se poate afirma tocmai contrariul: chiar atunci când lucrurile nu ies conform așteptărilor, speranța creștină se împlinește minunat, lupta duce la biruință și munca depusă este încununată de succes și răsplătită dumnezeiește.

Potrivit dispozițiilor lui Neemia, pentru o reconstruire solidă a zidurilor Ierusalimului, se cerea fiecărui lucrător

să înceapă cu înlăturarea molozului. Apoi urmează o altă operație chibzuită, tot așa de importantă ca și căratul molozului. În vederea apărării de dușmani și pentru siguranța cetății, trebuiau astupate neîntârziat spărturile din zid.

De ce s-au temut, li s-a și întâmplat, așa cum citim la Neemia 4.7: „*Sanbalat, când a auzit că dregerea zidurilor înainta și că spărturile începeau să se astupe, s-a supărat foarte tare*“. Este ușor de priceput motivul care a provocat furia dușmanilor: prin acele deschizături și găuri în zid plănuiau ei să invadeze cetatea. Erau siguri de biruință, dacă pătrundeau pe neașteptate în interiorul orașului, ca să producă dezordine și învălmășeală printre lucrători, compromițându-le astfel opera începută de ei. Or, faptul că le-au fost dejucate planurile i-a înfuriat peste măsură pe adversarii iudeilor.

Trebuie să ne dăm seama că există și un Sanbalat nevăzut, Diavolul, care este dușmanul de moarte a tot ce aparține Împărăției lui Dumnezeu. Nimic nu-l poate supăra pe el mai grozav ca atunci când vede că „*spărturile încep să se astupe*“ în viața credincioșilor care alcătuiesc Biserica lui Cristos. Motivul este același, ca pe vremea lui Neemia, fiindcă tocmai spărturile din viața și slujirea creștină crează posibilitatea de invadare și nimicire a tot ce este creștinesc.

1. Dar se pune întrebarea: ce se înțelege prin „spărtură“ în domeniul duhovnicesc? Spre a da o explicație mai concretă, să amintim, mai întâi, câteva din aceste spărturi, atât de dăunătoare legăturilor dintre om și Dumnezeu.

a. Prima spărtură din istoria omenirii s-a produs atunci când s-a rupt legământul dintre Dumnezeu și om, prin neascultare. Totul era permis omului, când i s-a cerut doar să nu mănânce din fructul oprit. Dar el nu a ascultat această poruncă, de aici s-a ivit *spărtura neascultării*, care a adus în lume multă tânguire și dureri fără sfârșit; amărăciunea a inundat omenirea prin spărtura neascultării. Diavolul, întruchipat în șarpe, a pătruns pe neașteptate ca să strice

fericirea omului care trăia în Paradis, împingând astfel întreaga omenire în robia păcatului și a morții. Iar Scriptura afirmă că prin păcatul unui singur om a pătruns în lume moartea care apoi a trecut asupra tuturor oamenilor.

Câte înfrângeri și câtă pagubă n-a avut de suferit creștinătatea, toate acestea pătrunzând prin spărtura pricinuită de neascultarea de Dumnezeu și prin refuzul de a accepta călăuzirea Duhului Sfânt!

b. A doua spărtură o putem numi *lipsa de rugăciune*. Sfânta Scriptură vorbește despre marea putere a rugăciunii celui neprihănit. Această afirmație le inspiră credincioșilor mult curaj. Rugăciunea cere, însă, o mare concentrare pentru un efort duhovnicesc. Este una dintre principalele îndatoriri ale credinciosului și devine o metodă fundamentală pentru disciplinarea lui. Dar și neglijarea rugăciunii atrage după sine consecințe serioase. Mulți au început prin a neglija această sfântă îndatorire și au sfârșit prin a întoarce spatele lui Dumnezeu. Neglijarea rugăciunii este o breșă care permite pătrunderea în viața credinciosului a trândăviei, îndoielii, nestatorniciei și apoi îl predispune la tot felul de greșeli și mai ales la călcarea în picioare a legământului de credință.

Dacă un misionar din India, la întrebarea unui european: „Cum îți merge?” a putut răspunde: „Îmi merge bine în măsura în care obișnuiesc să mă rog“, atunci putem formula reversul pornind de la propria noastră experiență: „Nu-mi merge bine, în măsura în care omit rugăciunea din viața mea“. Prin această spărtură, Diavolul caută să pătrundă zilnic în viața noastră, ca să ne umple timpul cu alte îndeletniciri, să ne facă zilele negre și păgubitoare, să devenim supărăcioși, nervoși, incapabili pentru orice acțiuni care cere un efort de voință, împingându-ne la greșeli, la ciocniri cu alți oameni, și multe altele de acest gen.

c. Acum ne vom gândi la o a treia spărtură, pe care o putem numi lipsa de vigilență. De pildă, să ne referim la regele David, cel pe care Biblia îl numește „un om după inima lui Dumnezeu“. El era pe placul Domnului, trăia în voia Lui și era un om sincer și viteaz, înțelept și cu mare faimă. Ca o dovadă a credinței sale triumfătoare, el a compus o mulțime de Psalmi care au fost incluși în Biblie. Dar se spune că odată s-a încurcat și el – când i-a ieșit în cale o femeie, care l-a tentat încât el, nefiind vigilent în acea clipă fatală, a căzut pradă firii sale josnice, păcătuiind prin curvie, mințind și suferind apoi o imensă amărăciune, atât el cât și întregul lui popor.

În felul acesta, dușmanul sufletelor noastre caută să ne ia prin surprindere, împingându-ne să alunecăm sau să ne poticnim, pradă unor apucături nepotrivite. Adeseori căderile și înfrângerile noastre nu se datorează ispitelor care ne asaltează, ci lipsei de vigilență prin care ușurăm efortul dușmanului de a pune stăpânire pe noi.

d. Să mai amintim o a patra spărtură pe care o voi numi lipsa de loialitate, tendința de a nu spune adevărul. Prin aceste fisuri înțelegem atât nesinceritatea vădită cât și cea ascunsă, deformarea adevărului, prefăcătoria și ipocrizia care adeseori îmbracă și haina evlaviei.

Un exemplu concret în acest sens avem chiar în istoria Bisericii Primare. Primii creștini erau înflăcărați de puterea Duhului Sfânt și de învățătura lui Cristos, încât ei aveau toate bunurile materiale în comun și erau uniți printr-o puternică legătură de dragoste duhovnicească unul față de altul. Dar la un moment dat, Diavolul a făcut o breșă și apoi s-a strecurat prin ea. Este vorba despre lipsa de loialitate și tăinuirea adevărului, de care s-au făcut vinovați Anania și Safira, tulburând astfel legătura frățească și armonia Bisericii.

e. În sfârșit, lipsa dragostei frățești a fost mereu o spărtură prin care dușmanul reușește să pătrundă în

Biserica Domnului, producându-i mari pagube. Prin egoism sau invidie, gelozie sau fanatism, dintr-un spirit de concurență sau adesea chiar numai prin divergențe de păreri în subiecte cu totul secundare, se rup legăturile dragostei frățești, și apoi Diavolul își freacă mâinile mulțumit la gândul că a ieșit victorios printre urmașii lui Cristos. Pe neașteptate, el se năpustește asupra lor incitându-i să rostească niște cuvinte dușmănoase care nu sunt decât săgeți veninoase menite să creeze confuzie și să agite spiritele creștinilor pentru a lupta unul contra altuia și a se ajunge astfel la dezbinare.

Aceste breșe despre care am vorbit aici nu sunt povești ci realități constatate în viața practică a celor chemați să lucreze pe ogorul Evangheliei. S-ar mai putea adăuga și altele, dar cele menționate sunt suficiente ca să ne convingă de pericolul extrem de mare care ne pândește prin spărturile făcute în zidurile Ierusalimului duhovnicesc. Să luăm bine seama la faptul că spărturile sunt întotdeauna niște oportunități de care Diavolul se folosește pentru a câștiga biruința asupra creștinului. Nouă nu trebuie să ne fie frică de Satan, căci Domnul nostru ne avertizează: **„Temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul și trupul în Gheenă“** (Mt. 10.28).

La ce i-ar fi folosit lui Neemia toate eforturile depuse pentru reconstruirea Templului și a celorlalte clădiri ale Ierusalimului, dacă ar fi neglijat dregerea spărturilor din zidul de apărare? Sanbalat ar fi invadat cetatea, ca să nimicească totul. La ce ne-ar folosi nouă să ne concentrăm numai asupra zidirii noastre lăuntrice, lăsându-ne transportați de simțăminte evlavioase până pe culmile spiritualității și mulțumiți de faptul că Domnul ne-a mântuit, în timp ce pe de lături există spărturi dăunătoare credinței noastre? Comportarea și mărturia noastră creștină lasă mult de dorit față de omenirea în care trăim. Desigur, ne bucurăm când se zidește Casa Domnului, și cântările de slavă ne

par înălțătoare, dar ce aspect are toată bucuria credinței noastre dacă rămân în zid spărturi neastupate? La ce folosesc munca și toate sacrificiile depuse pentru opere creștinești, acțiuni filantropice, generoase, dacă neglijăm lucrul cel mai important: înlăturarea molozului și astuparea breșelor din zidul Ierusalimului?

Și nouă ni s-ar putea întâmpla ca Bisericii din Efes, despre care se vorbește în Apocalipsa, căreia, cu toată dezvoltarea sa, Cristos a trebuit să-i adreseze următorul avertisment: **„Voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești“** (Apoc. 2.5). De aceea, în opera de zidire a Împărăției lui Dumnezeu, o grijă primordială trebuie acordată astupării găurilor, dregerii spărturilor - eforturi care se cer a fi depuse de către fiecare urmaș al Domnului.

2. Dar ce înțelegem prin astuparea spărturilor în mod duhovnicesc? Din cele amintite, reiese o singură îndrumare cuprinsă în Sfânta Scriptură și anume: sfințirea noastră! Este ceea ce spune apostolul Pavel: **„Dumnezeul păcii să vă sfințească El Însuși pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite întregi, fără prihană, la venirea Domnului nostru Isus Cristos“** (1 Tes. 5.23).

Deci învățătura pe care o desprindem din eforturile depuse de Neemia pentru astuparea spărturilor ne obligă pe noi, creștinii, la sfințirea vieții noastre, care trebuie să înceapă la un moment bine determinat. Și care este acesta? Ei bine, orice greșală în viața unui credincios își are cauzele și evoluția ei. Spărturile descrise în cartea lui Neemia n-au apărut la voia întâmplării, de exemplu ca urmare a unui cutremur de pământ sau altei calamități, ci au avut istoricul lor foarte tragic, și un moment determinant. Au fost consecința gravă și concretizarea unor pagube profunde produse mai întâi în viața spirituală a poporului Israel. Prin

răzvrătirea israeliților împotriva lui Dumnezeu, prin neascultarea și necredința lor, ei s-au îndepărtat de Dumnezeu și nu au mai avut parte de oblăduirea divină; atitudinea lor a atras mânia lui Dumnezeu manifestată prin ducerea poporului în captivitatea babiloniană. Apoi, a urmat dărâ-marea zidurilor Ierusalimului.

Neemia știa foarte bine cum s-au petrecut lucrurile în urmă cu 150 de ani. Și fiind un om evlavios, înainte de a începe astuparea spărturilor din zid, el a găsit cu cale să se gândească la spărturile din sufletul poporului, mijlocind pentru el în rugăciuni pline de căință și smerenie profundă, spre a căpăta iertarea și împăcarea cu Dumnezeu. Și rugăciunea rostită la început, în primul capitol, „*mărturisind păcatele copiilor lui Israel*“, a fost ascultată. Dumnezeu și-a întins „*mâna cea bună*“ în semn de împăcare, înnoindu-și îndurarea față de poporul Său. Abia după această împăcare a putut trece Neemia la repararea spărturilor din zid.

Deci, sfințirea noastră trebuie să înceapă acolo unde se află rădăcina vinovăției, fisura care ne-a dus la învrăjpire și dezbinare între noi și la răzvrătire față de Dumnezeu. Orice greșală și slăbiciune din viața noastră este consecința unei crăpături lăuntrice, care provoacă despărțirea de Dumnezeu. Restabilirea legăturii cu Dumnezeu, cerută de inima evlavioasă și obținută prin împăcarea oferită de El, este consecința răscumpărării noastre „*prin puterea Sa cea mare și prin mâna Sa cea tare*“ (Nem. 1.10).

Să ne întrebăm, deci, cum putem noi realiza această astupare a gravelor spărturi lăuntrice? Putem noi oare să ne ispășim vinovăția? Suntem capabili să realizăm împăcarea noastră cu Dumnezeu? Oare nu cumva spunem și noi ca psalmistul: „*Nu pot să se răscumpere unul pe altul, nici să dea lui Dumnezeu prețul răscumpărării. Răscumpărarea sufletului lor este așa de scumpă, că nu se va face niciodată*“ (Ps. 49.7-9).

Așadar, suntem cuprinși de o mare neputință ca să ne împăcăm cu Dumnezeu. Ne lipsește forța necesară – elanul de a tinde la mântuire și sfințire. Ne lipsește puterea Duhului Sfânt.

Dar mesajul Evangheliei ne îndeamnă să nu ne oprim la neputința noastră, ci să tindem spre îndurarea divină. La un moment dat, Dumnezeu a declarat prin gura proorocului Ezechiel: „*Caut printre ei un om care să înalțe un zid, și să stea în mijlocul spărturii înaintea Mea pentru țară, ca să n-o nimicesc; dar nu găsesc nici unul!*“ (Ez. 22.30) Și Evangheliile prezintă istoria Omului care a venit din sferele cerești, din sânul Tatălui ceresc, ca să stea cu toată puterea Lui de Fiu al lui Dumnezeu, în mijlocul spărturii omenirii, dându-și viața ca jertfă pentru împăcarea oamenilor cu Dumnezeu. El este Marele nostru Preot, Care a înlăturat tot molozul păcătoșeniei noastre și a dres toate spărturile vieții noastre, a ispășit toate păcatele noastre făcute cu voie sau fără voie. El a stat la spărtură, și-a dus crucea și acolo a plătit cu prețul sângelui Său răscumpărarea noastră, pe care n-am meritat-o și nici n-am fi fost vreodată în stare s-o realizăm. El a luat de bunăvoie asupra Lui vinovăția și neputința noastră, și S-a jertfit în locul nostru, pentru ca să ne împăce cu Dumnezeu. În chipul acesta, Mântuitorul a astupat breșa profundă dintre noi și Dumnezeu, unindu-ne cu El printr-un legământ nou.

Din mulțimea de indicații biblice, care evocă într-un chip măreț acest lucru, vom cita cel puțin una. Într-adevăr, iată ce afirmă apostolul Pavel: „*Toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, Care ne-a împăcat cu El prin Isus Cristos, și ne-a incredințat slujba împăcării; că adică, Dumnezeu era în Cristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a incredințat nouă propovăduirea acestei împăcări. Noi dar, suntem trimiși împuteniciți ai lui Cristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm*

fierbinte, în Numele lui Cristos: împăcați-vă cu Dumnezeu!” (2 Cor. 5.18-21).

În aceasta constă puterea Evangheliei, vestea minunată pusă în slujba împăcării omului cu Dumnezeu. Temelia mântuirii noastre este jertfa Mielului lui Dumnezeu. Apoi, după ce ne-a mântuit, El vrea să pună stăpânire pe întreaga noastră ființă, pentru a ne sprijini credința și a ne întreține viața spirituală.

Ca urmare a împăcării cu Dumnezeu, din inima noastră curg râuri de înviore pentru binecuvântarea altora, ceea ce constituie o dovadă că procesul sfințirii noastre deja a început și că ne putem concentra acum asupra dregării spărturilor din zidul Ierusalimului. Deci, mai întâi, împăcare, apoi sfințire! Așa se prezintă etapele mântuirii noastre.

După ce a fost restabilită, pe crucea Golgotei, relația dintre om și Dumnezeu, a început repararea celorlalte spărturi, mai întâi spărtura dintre iudei și Neamuri. Poporul căruia i s-a încredințat vestea împăcării trebuia s-o transmită lumii întregi. De aceea, apostolul Pavel, cu inima sa înflăcărată, se grăbește să le-o vestească Neamurilor, zicând: **„Cristos a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup, prin cruce, prin care a nimicit vrăjmășia. El a venit astfel să aducă vestea bună a păcii vouă celor ce erati departe, și pace celor ce erau aproape. Căci, prin El, și unii și alții avem intrare la Tatăl, într-un duh”** (Ef. 2.16-18).

Într-adevăr, împăcarea noastră cu Dumnezeu ne trezește sentimentul responsabilității față de alții și ne umple inima cu dragoste de frați. După ce păcătosul primește această veste a împăcării cu Dumnezeu și depune la piciorul crucii Mântuitorului, într-un duh de pocăință, toată vina sa, atunci inima, cugetul și toată ființa lui sunt inundate de o putere dătătoare de viață – puterea Duhului Sfânt care îl ajută în lucrarea de astupare a spărturilor și în opera de sfințire, așa cum spune apostolul Pavel: **„să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, fără prihană și fără vină”** (Col. 1.22).

Dacă un plugar ar încerca să astupe crăpăturile de pe ogorul său uscat de arșița soarelui într-o vreme de secetă, ar dovedi prin aceasta că este un om fără minte. Evident că s-ar trudi zadarnic. Dar el așteaptă ploaia care va uda pământul uscat și va face să se închidă toate crăpăturile apărute în scoarța pământului.

La fel stau lucrurile în ce privește opera Duhului Sfânt în viața noastră, când El face să se reverse peste noi ploaia harului dumnezeiesc. El vrea să ne elibereze de orice înclinație păcătoasă, dorește să astupe orice fisură dăunătoare sufletului nostru, oferindu-ne puterea necesară pentru a drege treptat următoarele spărturi: lipsa de ascultare, de rugăciune, de vigilență, de loialitate sau de dragoste frățească – într-un cuvânt, să ne ajute să creștem în toate privințele, pentru a deveni tot mai asemănători Domnului Isus Cristos. Da, Duhul Sfânt caută să transfigureze în noi Persoana lui Cristos, pentru ca slava Lui să se oglindească din ce în ce mai mult în ființa noastră, sfințindu-ne pe deplin duhul, sufletul și trupul nostru.

Abia atunci viața noastră devine o mărturie eficientă, contribuind la edificarea zidurilor Ierusalimului. Abia atunci putem lucra, asemenea oamenilor lui Neemia, mână-n mână, unii lângă alții, unii după alții, cu simț de răspundere, spre binecuvântarea celor din jurul nostru. Dar să nu uităm un lucru: după cum o singură spărtură din zid poate folosi dușmanului pentru a pătrunde înăuntrul cetății și a zădărnici toată lucrarea, după cum un singur Acan, prin neascultarea lui, poate să aducă întristare și pagubă asupra întregului popor, tot astfel o singură ființă nesfinită poate să împiedice propășirea Bisericii Domnului Isus. Dar, de asemenea, un singur Iosif, un om cu o viață sfântă, cu o credință statornică și o inimă devotată Domnului, poate fi folosit pentru binecuvântarea familiei sale și a întregului său popor.

Deci trebuia să ne dăm bine seama de răspunderea pe care o avem fiecare față de semenii noștri. Poate că ne

simțim slabi și săraci pentru a sluji Domnului, slujind semenilor noștri; dar dacă am primit puterea necesară astupării spărturilor din viața noastră, atunci din inimile noastre va țâșni o putere nesecată pentru binecuvântarea altora. Și atunci, cu multă pricepere, fără să facem mare vâlvă, vom da o bună mărturie despre credința noastră, ceea ce le va fi de un real folos semenilor noștri pentru a-i îndruma spre Domnul Isus Cristos, Cel ce astupă în felul Lui dumnezeiesc cele mai grave spărturi din viața noastră a tuturor. Credincioși sfințiți prin puterea Duhului Sfânt sunt aceia care, prin mărturia lor personală, îi ajută și pe alții să se încreadă în Cristos, Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre.

Să facem și noi ceea ce au făcut oamenii lui Neemia, așa cum consemnează el însuși: „*ne-am întors cu toții la zid, fiecare la lucrarea lui*“ (Nem. 4.15); „*și poporul lucra cu inimă*“ (v. 6).

Domnul să ne ajute să-I slujim cu o viață devotată, într-un duh de recunoștință și aducându-I mulțumirea, lauda și închinăciunea care I se cuvin!